

Nyårstankar från sista tågresa 2017

Svartkatt

2017-12-31

2017. Året då vi fortsatte färden in i en mörk tunnel, som under en stjärnlös himmel i en galax långt, långt bort. Längde var det som att vi var på två ställen samtidigt – en retorik som åkte berg- och dalbana på ett regnbågsfärgat spår i solstrålarnas värme, och så verkligheten, den obekvämt pinsamma, som tagit första avfart till höger och sen rakt ner i avgrunden. 2017 kändes det som att även retoriken landade, gräsossig och utbränd, och vi nu färdas allt längre in i mörkret på ett enkelriktat spår.

Året då normaliseringen av rasismen gått så långt att sosseministrar låter som sverigedemokrater, och de som ställer sina kroppar på spel, i vägen för nazister som intar våra gator och torg, kallas för lika goda kåsupare. Året då miljöpartister grävt sig så djupt ner i en grop så att de tycks ha kommit ut på andra sidan, i hopp om att deras svek och brutna löften inte lyckats följa med hela vägen. Allt detta med en opposition som glatt hejar på med tillrop som 'mer!' eller 'snabbare!'

Året då utförsäljningar, antifackliga utredningar, nedläggningar, utvisningar, och lösningar som bygger på mer och starkare våldsmonopol och övervakning inte bara blivit en självklarhet i Sverige, utan över hela världen. Samtidigt skylls problemen inte på de mäktiga institutioner som har makten över vårt samhälle, eller på det system vars logik vi alla måste förhålla oss till, utan på de som redan är mest utsatta och marginaliserade. Gamla bruna ideologier plockas åter fram och kläs i ny skrud för en ny tid. Vargen vädrar morgonluft.

Visst skulle det gå att sluta här, i botten, i ett hopplöst mörker på en lika hopplös tågresa. Det är lockande att slänga 2017 i soptunnan och gå vidare, utan att se sig om. Men det skulle också innebära att ge sig av utan hopp, bort från något snarare än mot något annat. Det vore att köpa en ensidig berättelse som bara tjänar till att förstärka statens och kapitalets grepp om våra liv, och lämna fältet fritt för enkla lösningar på svåra problem och framtidsvisioner där det inte finns plats för många av oss. Istället måste vi våga drömma större än någonsin, och mot denna samtid ställa ett lika praktiskt som inspirerande alternativ.

För i varje aspekt av det förtryck vi utsätts för idag finns en motsättning med revolutionär sprängkraft. Varje försök att ytterligare inskränka och kontrollera oss är ett uttryck för en hopplös kamp, eftersom varje upprorisk tanke är ett frö till revolt och varje frihetskamp ett bevis på att vi människor aldrig kan reduceras till maktens logik. I sprickorna på det system som håller oss tillbaka växer vårt motstånd som ogräs, från de frön de försökt begrava om och om igen.

När de stänger ner så ockuperar vi och öppnar upp. När de utvisar så organiserar vi blockader. När de försöker pressa mer skatter och vinster ur oss, så strejkar vi tillsammans och överallt. När de sätter in repression svarar vi med solidaritet och inbördes hjälp. Och när de sträcker ut en till synes försonande hand mot oss, bjuder in oss till institutionerna och erbjuder oss att själva förvalta vårt förtryck från maktens korridorer, pekar vi finger åt dem och bygger vår egen motmakt, i syfte att ta över hela skiten – på våra egna villkor.

När vi blickar framåt kommer de att säga att 2018 är valåret. Att det är en chans att göra en nystart, att sätta vårt hopp till nya vallöften och rygga tillbaka för nymålade hot om kris och kaos. De kommer säga att vi behöver stabilitet, kompromisser och ett handfast ledarskap som ansvarsfullt försöker styra skeppet Sverige mot nya högkonjunkturer och andra nyliberala äventyr under olika färg och flagg. Vänstern med ett vänligt leende och färgglada ballonger, högern med spefull ärlighet och cynism.

Låt 2018 istället bli året då vi skiter i deras val, och bygger våra egna alternativ. Låt politikereliten, pamparna och kapitalisterna dansa sin invanda dans utan oss som publik. Låt oss istället storma planen och ta det vi vill ha genom vår självorganisering. Låt 2018 bli året då vi bygger starka radikala fack, kvartersorganisering, vår egen media, vår egen kultur, våra sociala center och sammanhang, och våra egna lösningar på alla de problem vi står inför. Låt 2018 framför allt bli året när vi slutar fly, vänder oss om, och kisar mot horisonten. Låt vår vision om framtiden, omsatt i praktik, bli deras kris och kaos. Låt vår passion att förstöra detta system också bli en kreativ passion. Låt oss spåra ur verklighetens tåg – och köra det rakt in i tunnelns vägg. För den här enkelspårigheten, de icke-existerande alternativens system och ideologi, är en lögn – bakom bergväggen finns en strand, en skog, en sommarbris.

Nu säger de i högtalarna att vi strax är framme vid vår slutstation. Men de har fel, den här resan har bara börjat. 2018. Jag är redo. Bring it on.

Anarchist Archive

anarchist-archive.org · anarchist-archive@riseup.net